2. Андрушків Б.М., Малюта Л.Я. та ін.. Економічна та майнова безпека підприємства і підприємництва (Антирейдерство). Тернопіль: Вид. Тернопільського державного технічного університету ім. Івана Пулюя, 2008.

3. Особливості розвитку та результати державного управління в Україні за період незалежності Галицький економічний вісник. ТНТУ. 2020. Вип. № 5 (66). С. 204 – 215.

4. Полянська А.С., Дюк О.М. Формування моделі корпоративної культури в діяльності вітчизняних підприємств. Економіка та управління підприємствами. 2018 № 27. С.10.

5. Розумний М. М. Виклики національного самовизначення : монографія / М. М. Розумний. – К. : НІСД, 2016. – 196 с.

6. Цивілізаційний вибір України: парадигма осмислення і стратегія дії :національна доповідь / ред. кол.: С. І. Пирожков, О. М. Майборода, Ю. Ж. Шайгородський та ін. ; Інститут політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – К. : НАН України, 2016. – 284 с.

УДК 338.486.1

Балджи М. Д.
доктор економічних наук, професор,
професор кафедри підприємництва та туризму
Одеський національний морський університет

УПРАВЛІННЯ ТУРИСТИЧНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ НА РІВНІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Розвиток туристичної діяльності в Україні у післявоєнний час неминучий, сама ж галузь потребуватиме оновлення та відродження.

Переосмислення підходів до туризму має відбуватись на рівні зацікавлених сторін, якими виступають, в тому числі, об’єднані територіальні громади. Вони можуть бути як приймаючими і координуючими сторонами, які співпрацюють з туристично-інформаційними центрами, що надають інформацію про запропоновані можливості для туристів і туроператорів. Тому виникає потреба у поєднанні співпраці між об’єднаними територіальними громадами та туристично-інформаційними центрами.

Важлива роль у цій роботі має належати міським радам, які можуть координувати діяльність громад і центрів, спрямовуючі

діяльність туристичних підприємств на вдосконалення власних маршрутів.

Організуючою і регулюючою стороною турів виступає туроператор, в повноваження якого включено організація туру, реалізація та надання туристичних послуг, а також посередницька діяльність із надання характерних та супутніх послуг [1].

Плідна співпраця з місцевим населенням дозволить виконати головну мету туристичної діяльності – зацікавлення туристів у відвідуванні українських дестинацій. Важливим аспектом управління туристичною діяльністю є участь місцевого населення в організації, підтримці та просуванні. Жителі українських територій можуть стати гідами, помічниками чи волонтерами, що допоможе їм заробляти на життя та покращити економічний стан регіону. Туристи, у свою чергу, можуть зробити свій внесок у розвиток місцевих громад та налагодити суспільні стосунки з місцевими жителями.

Схема співпраці між приймаючими, координуючими, організуючими і регулюючими сторонами та місцевими жителями подана на рисунку 1.

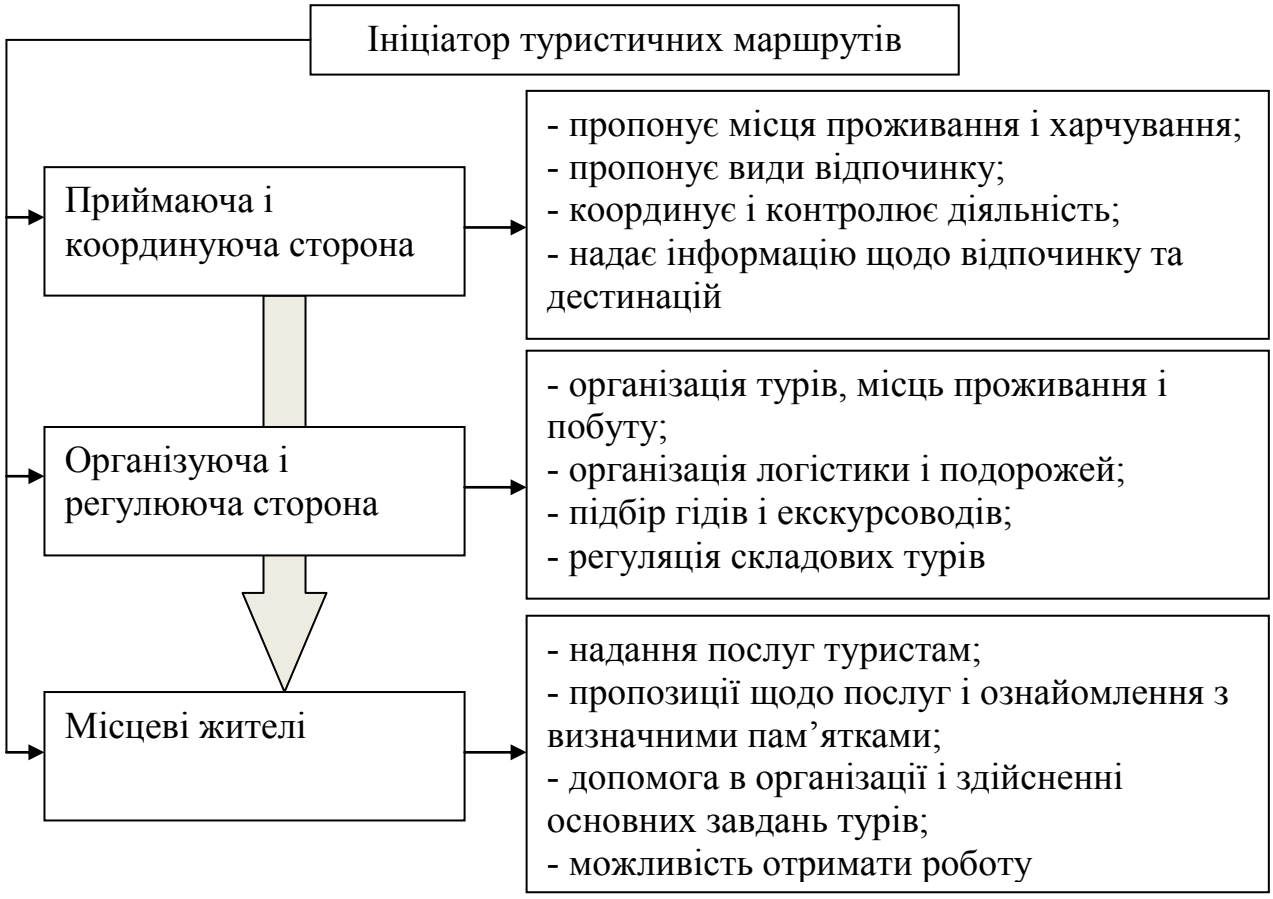

Рис. 1. – Схема співпраці під час реалізації повоєнних турів

В даній схемі ініціатор туристичних маршрутів по Україні виступає зацікавленою стороною і поєднує діяльність інших стейкхолдерів. Управління туристичною діяльністю відбувається на рівні зацікавлених сторін, орієнтуючись на потреби як туристів, так і місцевих жителів.

Для стабілізації і розвитку бізнесу в умовах економіки відновлення туристична галузь матиме широкий спектр діяльності. Запровадження співпраці громад і міжнародного партнерства сприятимуть становленню не тільки сфери послуг, а й відродження виробничого комплексу господарювання. Тим самим розвиваючи економіку в конкретному регіоні.

Таким чином, перспективи розвитку зацікавлених сторін відбуватимуться єдиним ланцюгом, що пов’язує туриста з бізнесом і громадою (рис. 2).

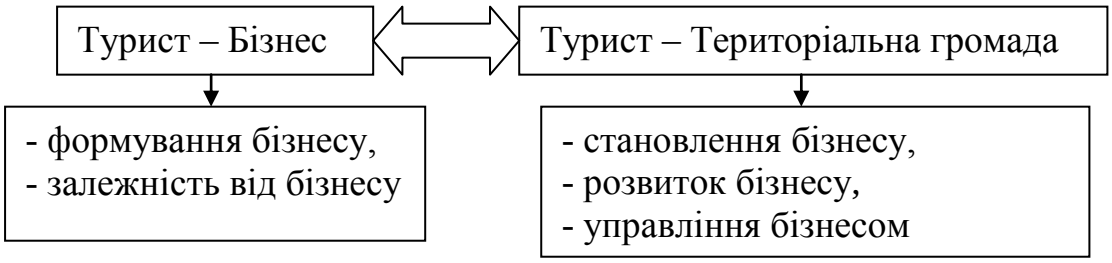

Рис. 2. – Ланцюг взаємозв’язку між туристом, бізнесом і громадою

Система управління у даному ланцюгу тісним чином залежатиме від поставленої мети, яка орієнтована на підвищення якості обслуговування, формування унікального туристичного продукту та перспективного розвитку. В цій системі керуючою підсистемою, тобто суб’єктом управління завжди виступатиме громада, а керованою підсистемою або об’єктом управління є турист. Бізнес в даній схемі є ланкою, що поєднує обидві системи.

Отже, безперечно, туристична діяльність у повоєнний час набуде нових можливостей. Це відбуватиметься завдяки широкої обізнаності світової спільноти про Україну та активної діяльності туристичних компаній. Вагому роль у процесі прийняття туристів належить об’єднаних територіальним громадам, як зацікавленим сторонам, не тільки у розвитку туристичної сфери, а й становленню бізнесу та формуванні економіки відновлення на конкретній території.

Список використаних джерел:

1. Про туризм: Закон України. URL: http://surl.li/pyyw

2. Мельниченко С.В., Шеєнкова К.А. Управління бізнес-процесами в туризмі: монографія. К.: Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2015. 264 с.

3. Управління розвитком об'єднаних територіальних громад на засадах громадської участі. URL: http://surl.li/atwpr

УДК 338. 246.8

Метеленко Н.Г.
доктор економічних наук, професор, директорка
Бєлоконь К.В.
кандидат технічних наук, доцент, доцент
доцент кафедри інформаційної економіки, підприємництва та фінансів
Попова А.О.
кандидат економічних наук, доцент
доцент кафедри інформаційної економіки, підприємництва та фінансів
Інженерний навчально-науковий інститут
ім. Ю.М. Потебні Запорізького національного університету

ПЕРЕДУМОВИ ТА ПОТЕНЦІАЛ «ЗЕЛЕНОГО» ПРОМИСЛОВОГО ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ

Без сучасної промисловості неможливо сформувати сильний оборонний комплекс, а отже і сильну Україну, тому стратегічним завданням науковців, держави та бізнесу є розробка механізму відновлення виробничого потенціалу за новими екологічними стандартами. Довготривалі процеси деіндустріалізації України та втрати виробничого потенціалу є перешкодами на шляху до економічного відновлення та повоєнної відбудови країни.

Пріоритетними питаннями початку повоєнної відбудови вважаються такі: оцінювання шкоди, заподіяної бойовими діями, природними катаклізмами чи техногенними аваріями; з'ясування пріоритетних потреб та деталізація усього, що належить зробити. В масштабах країни йдеться про комплексні плани відновлення, а також про супроводження і контроль відповідних процесів з чітким розподілом відповідальності між державними й галузевими структурами.